

Udskriftsdato: 21. december 2025

KEN nr 10657 af 24/01/2005 (Gældende)

Ligestillingsnævnets afgørelse

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: E.2.2.106

Ligestillingsnævnets afgørelse

J. nr. E. 2.2.106

Nævnet kunne ikke behandle en klage over en gravid kvindes bortvisning, idet en afgørelse af sagen ville nødvendiggøre bevisførelse i form af parts- og vidneforklaringer, der ikke kan finde sted ved nævnet.

—Klageren, en kvinde, var ansat som kosmetolog på en skønhedssalon. Da salonen i august 2004 fik en ny ejer, overgår klageren efter reglerne om virksomhedsoverdragelse til den nye salon. Klageren oplyste overfor indklagede, at hun var gravid og skulle på barsel fra den 31. december 2004. Indklagede ønskede at klageren skulle underskrive en ny kontrakt, hvorefter ansættelsesforholdet skulle ophøre den 31. december 2004 med mulighed for genansættelse. Klageren underskrev ikke den nye kontrakt. Pga. en diskussion om bl.a. dette forhold den 7. september 2004 anså klageren sig for at være uberettiget bortvist. Indklagede mente derimod, at klager uberettiget var udeblevet fra arbejde.

—Ligestillingsnævnet afviste sagen fra behandling ved nævnet, idet der var uoverensstemmende forklaringer vedrørende det faktiske hændelsesforløb og nævnet fandt, at en afklaring af sagen, krævede en bevisførelse i form af parts- og vidneforklaringer. En sådan bevisførelse kan ikke ske ved nævnet.

Klagen drejer sig om, hvorvidt en afbrydelse af en gravid kvindes ansættelsesforhold er sket i strid med ligestillingslovgivningen. —**Sagsfremstilling** —Klageren - en kvinde - blev ansat som kosmetolog på en skønhedssalon i 2002. —Den 1. august 2004 blev salonen solgt til en ny ejer, indklagede, og klageren fulgte med efter reglerne om virksomhedsoverdragelse. Hun orienterede straks efter overtagelsen indklagede om, at hun var gravid og skulle på barsel fra den 31. december 2004. Ifølge klageren opstod der herefter problemer mellem klageren og indklagede. Indklagede præsenterede klageren for en ny ansættelseskontrakt, hvoraf bl.a. frem-gik, at ansættelsesforholdet skulle ophøre den 31. december 2004 med efterfølgende forhandling om eventuel genansættelse. —Klageren underskrev ikke den nye ansættelseskontrakt. —Den 7. september 2004 forlod klageren salonen, selv om hun havde en kunde, der ventede på behandling. —Ifølge klageren forsøgte hun dagen efter forgæves at kontakte indklagede med hen-blik på en afklaring af hendes ansættelsesretlige situation. —Indklagede tilkendegav via sin advokat den 29. september 2004, at hun ikke opfatte-de klageren som bortvist, men at denne uberettiget havde forladt arbejdspladsen i utide, hvorfor ansættelsesforholdet af den grund var ophørt. —Klageren har ved brev modtaget den 19. oktober 2004 indbragt sagen for Ligestillingsnævnet. Det er oplyst, at klagerens fagforening ikke ønsker at indlede faglige skridt i sagen. —**Parternes påstande** —**Klageren** har påstået sig tilkendt en godtgørelse for uberettiget bortvisning. —**Indklagede** har påstået afvisning under henvisning til bevistvivl, da der er divergerende opfattelser af, hvad der skete i salonen den 7. september 2004, subsidiært fri-findelse, mere subsidiært frifindelse mod et mindre beløb. —**Klageren** har - såfremt der gives indklagede medhold i, at nævnet ikke kan afgøre, om der den 7. september er sket en uberettiget bortvisning af klageren - anmodet om, at nævnet træffer afgørelse i sagen på baggrund af, at indklagede ved den oven-nævnte ny ansættelseskontrakt opsigde klageren til fratræden 31. december 2004. —**Parternes argumentation** —**Klageren** har anført, at hun mener, at det dårlige samarbejdsklima mellem hende og indklagede skyldtes, at indklagede var utilfreds med at hun var gravid og skulle på barsel, samt at hun ikke ønskede at underskrive den nye ansættelseskontrakt, som klageren opfattede som en opsigelse, idet kontrakten var tidsbegrænset til den 31. december 2004. —Vedr. episoden den 7. september 2004 har klageren anført, at da indklagede fik op-lyst, at klageren ikke ønskede at underskrive kontrakten, blev hun meget vred og forlod salonen uden et ord. Da hun senere på dagen vendte tilbage, fremsatte hun en række ukorrekte beskyldninger mod klageren og forulempede hende verbalt på et meget

personligt plan, og klageren valgte derefter at forlade salonen. Hun følte sig ikke stand til at behandle den ventende kunde, der havde overhørt sammenstødet mellem indklagede og klageren, og da hun af denne grund blev bedt om at gå og og-så blev bedt om at aflevere sine nøgler, opfattede hun det som en bortvisning. Hun forsøgte efterfølgende den næste dag at kontakte indklagede for at få en afklaring af sin ansættelsesretlige stilling samt for at sygemelde sig. —**Indklagede** har anført, at hun opfatter episoden den 7. september 2004 anderledes end klageren. Hun havde ikke forladt den i vrede tidligere på dagen, men var gået til en aftale i forbindelse med sygehusbehandling. Da hun vendte tilbage, var klagerens far og bror i salonen, og indklagede opfattede dem som truende, lige som der var en ubehagelig stemning. —Når hun havde forelagt klageren en ny kontrakt var det som led i en aftale i forbindelse med overdragelsen, hvilket klageren havde erklæret sig indforstået med på et møde den 8. juni 2004. —Indklagede bestrider, at klageren skulle have forsøgt at komme i kontakt med hende, da hun har telefonsvarer på sin telefon i de perioder hun ikke kan træffes. —**Nævnets bemærkninger og konklusion** —Efter § 19 i ligestillingsloven (jf. lovbekendtgørelse nr. 553 af 2. juli 2002) kan Ligestillingsnævnet behandle sager efter lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse og barselsorlov (ligebehandlingsloven, lovbekendtgørelse nr. 711 af 20. august 2002). —Indledningsvis bemærkes, at nævnet ikke anser den ovenfor nævnte ny ansættelses-kontrakt, som indklagede forelagde klageren, som en afskedigelse af klageren, men alene som oplæg til en forhandling. —Det fremgår af ligestillingslovens § 20, at nævnet afviser klager, der ikke skønnes egnet til behandling ved nævnet. —Som det fremgår af ovenstående referat af de oplysninger, som parterne har givet nævnet, er de stærkt modstridende vedrørende baggrunden for og forløbet af episoden den 7. september 2004, da klageren forlod salonen. En afklaring af disse punkter, der er af væsentlig betydning for en afgørelse af sagen, findes ikke at kunne opnås uden en bevisførelse i form af parts- og vidneforklaringer. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til ligestillingsloven, at det er forudsat, at en sådan bevisførelse ikke kan ske ved nævnet, men må ske ved domstolene. —Nævnet afviser derfor at behandle sagen i medfør af ligestillingslovens § 20, stk. 1. —Herefter —**bestemmes:**

—Nævnet kan ikke behandle denne klage. —

<E. 2.2.106>